

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.330/2025/4.

A Debreceni Ítéltábla a KÉPVISELŐ NEVE (KÉPVISELŐ CÍME., ügyintéző: dr. Papp László kamarai jogtanácsos) által képviselt FELPERES NEVE) felperesnek – a Hórich és Varga Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME., ügyintéző: dr. Varga Szilvia ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperessel szemben vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2025. szeptember 3-án meghozott 3.G.40.074/2025/16/II. számú ítélete ellen az alperes 17. sorszámú fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban a 2026. március 4-én megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 35 000 (harmincötezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletében megállapította, hogy az alperes mint a SZÖVETKEZET (a továbbiakban: adós) volt képviselője a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően a feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben a felperes 986 650 Ft összegű hitelezői követelésének teljes mértékben történő kielégítése más okból meghiúsulhat.

[2] Az ítéletben megállapított tényállás szerint az alperes 2017. augusztus 16-tól 2022. augusztus 16-ig önálló képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselője volt az adósnek. A vezetői megbízásának megszűnését követően az adós tagjai nem választottak új vezetőt. Az adós 2019-től kezdődően nem tett eleget a beszámolók közzétételére és letétbe helyezésére irányuló kötelezettségének, valamint adóbevallásokat sem nyújtott be, amelyek miatt a felperes több mulasztási bírságot is kiszabott vele szemben. E határozatokat az adós cégkapujára kézbesítette, ahonnan azokat az alperes szabályszerű értesítések ellenére sem töltötte le. A kiszabott bírságok behajtása érdekében az adóssal szemben 2022. február 8-án végrehajtási eljárás indult, amit a cégjegyzékbe is bejegyeztek. Ettől az időponttól kezdődően az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. 2022-ben az adóssal szemben törvényességi felügyeleti eljárás, majd kényszerőrlési eljárás indult, azt követően pedig 2023. október 30-i kezdő időponttal elrendelték a felszámolását. A felszámolási eljárásban a felperes 986 650 Ft hitelezői igényt jelentett be, amit a felszámoló nyilvántartásba vett. A

felszámolási eljárás során az alperes a felszámolóval nem vette fel a kapcsolatot, a felhívásaira nem válaszolt, így nem teljesítette a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 31. §-ában előírt kötelezettségeit. Az irat- és vagyonhiányra tekintettel a felszámoló az eljárás egyszerűsített módon történő befejezését kezdeményezte annak rögzítése mellett, hogy a hitelezői igények kielégítésére nem áll rendelkezésre fedezet. Erre tekintettel a felszámolási eljárás a perindítást követően egyszerűsített módon fejeződött be, az adóst 2024. május 9-i időponttal törölték is a cégjegyzékből.

[3] A felperes a módosított keresetében annak a megállapítását kérte, hogy az alperes az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően a vezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett 986 650 Ft összegű hitelezői igényének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Arra hivatkozott, hogy az alperes nem tett eleget a Cstv. 31. §-ában foglalt feladatainak, valamint a 2019. évet követően nem teljesítette a beszámolókat közzétételére és letétbe helyezésére irányuló kötelezettségeit sem, ezért a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében meghatározott bizonyítási szabályt kérte alkalmazni. Érvelése szerint az adós 2022. február 8-án fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került, mert e napon adóvégrehajtás indult vele szemben.

[4] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy az adós nem folytatott gazdasági tevékenységet, arról pedig, hogy a szövetkezet ennek ellenére tartozást halmozott fel, csak a vezetői tisztségének megszűnése után: 2022 októberében szerzett tudomást. Erre tekintettel a fenyegető fizetéseképtelenség csupán ekkor következett be, így a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján nem állhat fenn a felelőssége. A vezetői tisztségének lejártáig arról sem tudott, hogy a beszámolókat és az adóbevallások készítésével megbízott munkavállaló 2020-tól kezdődően nem teljesítette a feladatait. Amikor minderről tudomást szerzett, már nem tehetett semmit, mert a vezetői tisztsége megszűnt, a felperes pedig visszavonta az adós adószámát. A Cstv. 31. §-ában előírt kötelezettségek – a vezetői megbízatásának lejártá miatt – szintén nem őt terheltek.

[5] Az elsőfokú bíróság a felperes módosított keresetét megalapozottnak találta. Egyetértett a felperes azon érvelésével, hogy az adós a vele szembeni végrehajtás megindításától, azaz 2022. február 8-tól kezdődően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, mert ezt a tényt bejegyezték a cégjegyzékbe is, ezért az alperesnek legkésőbb ekkor már látnia kellett, hogy az adós nem lesz képes kiegyenlíteni az esedékes tartozását. Az alperes nem mentette ki magát a 2019. évet követő beszámolókat közzétételére és letétbe helyezésére irányuló kötelezettségeinek elmulasztása alól sem, erre ugyanis nem adott alapot az, hogy a beszámolókat korábban elkészítő munkavállalót áthelyezték. Alaptalan volt az alperes azon védekezése is, hogy az adós adótartozásáról csak a vezetői tisztségének megszűnését követően szerzett tudomást. A felperes által csatolt iratok szerint ugyanis az adóhatóság már az alperes vezetői jogviszonyának fennállása alatt megküldte az adós cégkapujára a 2020. és 2021. évi beszámolási és bevallási kötelezettségek elmulasztása miatt kiszabott bírságokról szóló határozatokat, amelyeket a vélelmezett kézbesítés szabályai alapján az adós részére szabályszerűen kézbesítettnek kellett tekinteni. Az alperesnek mint vezetőnek kötelezettsége lett volna a cégkapu kezelése, az oda érkezett értesítések átvétele és az alapján a szükséges intézkedések megtétele. Bár lehetősége volt arra, hogy a cégkapu kezelését más személyre bízta, ez nem mentesítette őt az alól, hogy az oda érkező beadványok alapján szükséges intézkedési kötelezettségének eleget tegyen. Nem

eredményezhette az alperes mentesülését az sem, hogy az adós nem végzett tényleges tevékenységet és vagyona sem volt, ettől függetlenül ugyanis úgy kellett volna eljárnia, ahogy az egy ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható. Ha a jogviszonya megszűnését követően nem kívánta ellátni a vezetői feladatait, az elvárható magatartás az lett volna, hogy még a tisztségének megszűnése előtt gondoskodjon a közgyűlés összehívásáról és kezdeményezze új vezető megválasztását. Amennyiben pedig az adós ténylegesen nem működött és erre a jövőben sem mutatkozott reális lehetőség, úgy a szövetkezet jogutód nélküli megszüntetéséről kellett volna gondoskodnia. Mivel ezeket az intézkedéseket az alperes elmulasztotta, nem igazolta, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése vagy csökkentése érdekében, így a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján felelősséggel tartozik a hitelezők felé.

[6] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását, másodlagosan pedig annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helytelenül állapította meg, abból nem megfelelő jogi következtetéseket vont le, az ítélet rendelkező része hiányos, az indokolása pedig ellentmondásos és túlterjeszkedik a felperes kereseti kérelmén, ezért sérti a Cstv. 33/A. § (1), (3), (4) és (5) bekezdéseit, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 2. § (2), 342. § (1) és 346. § (3)-(5) bekezdéseit.

[7] A fellebbezett határozat indokolása azért hiányos, mert nem ad magyarázatot arra, hogy az elsőfokú bíróság miért nem fogadta el az ellenkérelemben hivatkozott érveket, továbbá mely okból állapította meg, hogy a terhére rótt magatartások okozati kapcsolatban vannak a bejelentett hitelezői igény kielégítésének a megghiúsulásával. Épp ellenkezőleg: az elsőfokú ítéletben foglalt indokokból az tűnik ki, hogy az adósnak nem volt vagyona, a tagok pedig elzárkóztak a pótbefizetéstől, ezért a felperes követelését akkor sem lehetett volna kielégíteni, ha valamennyi vezetői feladatát teljesítette volna. Hiányos a fellebbezett határozat rendelkező része is, mert nem tartalmazza azoknak a feladatoknak a felsorolását, amelyeket nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látott el. Mivel pedig ezeket a felperes keresetlevele sem rögzítette, az szintén hiányos, ezért a Pp. 379. §-a alapján az eljárást hivatalból meg kell szüntetni. Ezen hiányosságokra tekintettel az elsőfokú ítélet olyan orvosolhatatlan formai hibákban szenved, amelyek kizárják az érdemi felülbírálatot.

[8] A felperes a keresetlevelében kizárólag azt a magatartást jelölte meg a felelősségének alapjaként, hogy elmulasztotta összehívni az adós legfőbb szervét. Ennek ellenére az elsőfokú ítélet szerint három magatartás miatt kell felelnie: egyrészt azért, mert nem megfelelően kezelte az adós cégkapuját, másrészt azért, mert nem gondoskodott új vezető megválasztásáról, harmadrészt pedig azért, mert nem hívta össze az adós közgyűlését. A felperes az első két magatartást nem említette meg a keresetlevelében, azokra csak a per későbbi szakaszában hivatkozott, ezért az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kereseten akkor, amikor a felelősségét részben e két magatartásra alapította. A fellebbezett határozatban foglalt megállapítások érdemben sem helytállóak, mivel az eljárás során tanúkkal igazolta, hogy a tagok között megszokott informális módon kezdeményezte a szövetkezet megszüntetését, azonban a tagok érdektelensége miatt ez a próbálkozása nem járt eredménnyel. Az ugyanakkor, hogy az adós nem szűnt meg, hanem tovább várta a megfelelő pályázatot, nem indokolja a felelősségének megállapítását. Arról, hogy a vezetői megbízásának lejártá után az adós új vezetőt válasszon, nem neki, hanem az adós tagjainak kellett volna gondoskodniuk,

ezért ennek elmulasztása nem róható az ő terhére, másrészt az nem áll okozati összefüggésben a hitelezői igények kielégítésének elmaradásával. A cégkapu esetleges nem megfelelő kezelése és a hitelezői igények kielégítésének meghíúsulása között szintén nem áll fenn oksági kapcsolat, ezért ez sem alapozza meg a felelősségét.

[9] Az elsőfokú ítélettel ellentétben az adós 2022. február 8-tól kezdődően nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben. Az iratokhoz csatolt adófolyószámla kivonat szerint ugyanis a felperes az adós fizetéseképtelenségét okozó bírságokat csak 2022. október 3-án és 14-én szabta ki, a fenyegető fizetéseképtelenség tehát csak a vezetői tisztségének lejárta után következett be. Az adós cégkapujára ezt megelőzően megküldött adóhatósági határozatokról ténylegesen nem szerzett tudomást, mert azokat vélelem alapján kézbesítették, így nem láthatta előre, hogy e tartozásokat az adós nem fogja tudni kifizetni. A vezetői megbízatása alatt abban a tudatban volt, hogy a szövetkezet nem végez semmilyen tevékenységet, így nem lehet tartozása sem. Amikor pedig a tudomására jutottak, a vezetői tisztsége már lejárt, így érdemi intézkedést nem tudott tenni, ennek ellenére igyekezett mindenben együttműködni a hatóságokkal. Erre tekintettel telefonon megkísérelt kapcsolatba lépni a felszámolóval is, de ez nem vezetett eredményre, így a Cstv. 31. §-ában felsorolt feladatok teljesítésének elmulasztása nem róható fel neki, mint ahogy a beszámolókkal és a bevételekkel kapcsolatos kötelezettségszegés sem, hiszen mindezt az idézte elő, hogy az ezzel megbízott munkavállaló nem tájékoztatta őt arról, hogy e munkát a jövőben nem fogja ellátni, alappal bízott tehát abban, hogy a beszámolók és bevételek benyújtása határidőben megtörtént. Az elsőfokú bíróság nem adott magyarázatot arra, hogy ilyen körülmények között miért állapította meg a felelősségét, mint ahogy nem indokolta meg azt sem, hogy az esetleges vezetői kötelezettségszegései miért állnak okozati összefüggésben a bejelentett hitelezői igény kielégítésének meghíúsulásával, miközben mindezt kizárólag az idézte elő, hogy az adósnak nem volt vagyona, a tagok pedig nem kívántak további pénzeszközt biztosítani a hitelezői igény kielégítésére. Erre tekintettel a felperes hitelezői igényét sem a cégkapu helyes kezelése, sem pedig a közgyűlés írásbeli összehívása esetén nem lehetett volna kielégíteni.

[10] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy az alperes a vezetői tisztségének fennállása alatt nem vitásan elmulasztotta közzétenni és letétbe helyezni az adós 2020. és 2021. évi beszámolóit, ez a mulasztása pedig megalapozta a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti bizonyítási szabály alkalmazását. Erre tekintettel nem kellett megjelölnie, hogy az alperes felelősségét mely konkrét magatartás alapozza meg, ezért e körben az elsőfokú bíróság nem terjeszkedhetett túl a kereseten. Mivel az adósnak vitán felül nem volt vagyona, már az első bíróságot kiszabó határozat kézbesítésekor fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került. Amennyiben pedig az alperes egy ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható módon járt volna el és ellenőrizte volna az adós cégkapuját, tudomást szerezhetett volna a szövetkezet tartozásairól és fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezéséről. Bár ennek bizonyítása az ő érdekében állt, nem igazolta, hogy ebben a helyzetben minden elvárható intézkedést megtett a hitelezői veszteségek elkerülése, illetve csökkentése érdekében, ezért az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg a felelősségét.

[11] Az ítéltábla a fellebbezés elbírálása során a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján nem lépte át a fellebbezési kérelem korlátait, nem észlelt ugyanis olyan – a fellebbezésben nem hivatkozott – eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, amely erre okot adott volna [Pp. 370. § (2)-(4) bekezdései]. Erre tekintettel kizárólag abban foglalt állást, hogy a

fellebbezésben írt okok miatt teljesíthető-e valamelyik fellebbezési kérelem. Ennek eredményeként a fellebbezést alaptalannak találta.

[12] Bár az alperes az eljárás megszüntetésére irányuló kifejezett fellebbezési kérelmet nem terjesztett elő, a fellebbezésében – egyebek mellett – arra is hivatkozott, hogy az eljárást a Pp. 379. §-a alapján hivatalból meg kell szüntetni, mert a keresetlevél hiányos volt, az ugyanis nem tartalmazta azokat a magatartásokat, amelyek miatt a felperes a felelősségének megállapítását kérte. Ez az érvelés azonban nem foghatott helyt, mert a jogszabályi rendelkezés szerint csak akkor kell hatályon kívül helyezni az elsőfokú ítéletet és megszüntetni eljárást, ha a Pp. 240. § (1) vagy 241. § (1) bekezdése szerinti ok áll fenn. Az azonban, ha a keresetlevél nem tartalmazza a Pp 170. §-ban, illetve törvényben előírt egyéb kötelező tartalmi elemeket, nem minősül ilyen oknak, mert a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja nem engedi meg az eljárás megszüntetését a Pp 176. § (2) bekezdés e) pontjában meghatározott feltételek fennállása esetén. Arra hivatkozással tehát nem lehetett hatályon kívül helyezni az elsőfokú ítéletet és megszüntetni az eljárást, hogy a keresetlevél hiányos volt.

[13] Az alperes ugyanakkor alap nélkül állította azt is, hogy a keresetlevél nem tartalmazta a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében előírt tartalmi elemeket. A felperes ugyanis a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti bizonyítási szabály alkalmazását kérte, ezért – a Kúria .../4. számú ítéletének [49] bekezdése és a .../4. számú ítéletének [38] bekezdése alapján – nem kellett megjelölnie az alperes azon magatartásait, amelyek a felelősségét megalapozták. Erre tekintettel a keresetlevele a fellebbezésben hivatkozott okból nem lehetett hiányos, ezért akkor sem lehetett volna hatályon kívül helyezni az elsőfokú ítéletet és megszüntetni az eljárást, ha mindezt a Pp. 379. §-a lehetővé tette volna.

[14] Miután az eljárás hivatalból történő megszüntetésének nem volt helye, az ítéltábla megvizsgálta a fellebbezési kérelmeket. Ennek során elsőként abban foglalt állást, hogy a másodlagos fellebbezésben kifejtett okok miatt hatályon kívül kell-e helyezni az elsőfokú ítéletet és meg kell-e ismételni az elsőfokú eljárást, ez ugyanis kizárta az elsőfokú ítélet anyagi jogi felülbírálatát, így a megváltoztatásra irányuló elsődleges fellebbezési kérelem teljesítését.

[15] Az a fellebbezési érvelés azonban nem foghatott helyt, amely szerint az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálata azért nem lehetséges, mert orvosolhatatlan formai hibában szenved. Ennek okát az alperes abban jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság nem határozta meg a fellebbezett határozat rendelkező részében azokat a magatartásokat, amelyek miatt a felelősségét megállapította. Ilyen kötelezettsége azonban nem volt. Ahogy ugyanis azt a Kúria már többször kifejtette: a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján kétféle kereseti kérelmet lehet előterjeszteni (pl.: a Kúria .../6. számú ítéletének [44] és [45], .../4. számú ítéletének [52] és [53] bekezdései). Egyrészt a jogszabályi rendelkezés első mondatának első fordulata alapján annak a megállapítását lehet kérni, hogy az alperes hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó magatartása miatt az adós vagyona meghatározott összeggel csökkent. Másrészt pedig a jogszabályi rendelkezés első mondatának második fordulata alapján annak a megállapítását is lehet kérni, hogy az alperes hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó magatartásával okozati összefüggésben a hitelezők teljes mértékben történő kielégítése – meghatározott összeg erejéig – más okból meghiúsulhat. Ennek megfelelően a keresetnek helyt adó ítélet rendelkező része is csupán kétféle lehet, attól függően, hogy a bíróság melyik

jogsabályi fordulat szerinti keresetet találta alaposnak. Azt tehát, hogy a vezetőnek pontosan mely magatartásai alapozzák meg a felelősség fennállását, nem kell felsorolni a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján benyújtott keresetnek helyt adó ítélet rendelkező részében. Erre tekintettel az elsőfokú ítélet rendelkező része – a fellebbezési érveléssel szemben – nem volt hiányos.

[16] Alap nélkül hivatkozott az alperes arra is, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseit, mert nem tett eleget az indokolási kötelezettségének. Ahogy ugyanis azt az Alkotmánybíróság a 3159/2018. (V.16.) AB határozat [31] bekezdésében már kifejtette: a bíróság indokolási kötelezettsége az ügy érdemi eldöntése szempontjából releváns körülményekre kell, hogy kiterjedjen, nem pedig minden részletre. Ennek a követelménynek pedig az elsőfokú ítélet maradéktalanul megfelelt, hiszen magyarázatot adott a perben felmerült valamennyi releváns tény- és jogkérdésre, e határozat indokolását tehát nem tette hiányossá önmagában az, hogy abban az elsőfokú bíróság nem tért ki az alperes valamennyi érvelésére.

[17] Nem volt alapos az a fellebbezési hivatkozás sem, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 2. § (2) és 342. § (1) bekezdéseit, mert túlterjeszkedett a kereset korlátain. Ennek okát az alperes abban jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság olyan magatartás miatt állapította meg a felelősségét, amelyre a felperes nem a keresetlevelében, hanem csupán a per későbbi szakaszában hivatkozott. Ahogy azonban azt az ítéltábla már kifejtette: a felperes a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti bizonyítási szabály alkalmazását kérte, így a keresetlevelében nem kellett megjelölnie, hogy mely magatartásokra alapítja az alperes felelősségét. Épp ellenkezőleg: a per során az alperesnek kellett kimentenie magát annak igazolásával, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette [Cstv. 33/A. § (5) bekezdése]. Ennek tükrében az elsőfokú bíróság nem terjeszkedhetett túl a kereseten, hiszen az nem terjedt ki azon tény- és jogállításokra, hogy az alperes felelősségét mely vezetői magatartások alapozzák meg.

[18] Ebből ugyanakkor az is következik, hogy az a keresetlevélben foglalt nyilatkozat, amelyben a felperes az adós jogutód nélküli megszüntetésére irányuló vezetői intézkedés elmulasztását sérelmezte, nem az érdemi döntés korlátait meghatározó tény- és jogállítás, hanem csupán olyan jogi érvelés volt, amely annak alátámasztására szolgált, hogy az alperes a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alapján nem mentesülhet a felelőssége alól. Ugyanez vonatkozik a felperesnek a perfelvétel lezárása előtt megtett azon nyilatkozatára is, amelyben arra hivatkozott, hogy az alperesnek ellenőriznie kellett volna az adós cégkapujára érkezett küldeményeket (6. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal 2. és 6. oldal utolsó bekezdései), hiszen ez sem a kereset alapját képező tény- és jogállításnak, hanem csupán az alperes védekezését cáfoló jogi érvelésnek minősült. Ezeket a jogi érveket pedig az elsőfokú bíróság figyelembe vehette annak eldöntése során, hogy az alperes eleget tett-e a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alapján fennálló bizonyítási kötelezettségének, ezzel ugyanis nem sértette meg a Pp. 2. § (2) és 342. § (1) bekezdéseit. Sőt: a döntését akár olyan jogi érvelésre is alapíthatta, amelyre egyik fél sem hivatkozott, hiszen a Pp. 342. § (3) bekezdése alapján az érdemi döntés korlátja nem a felek által előadott jogi érvelés, hanem az érvényesített jog: jelen esetben a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése volt, ennek keretein pedig az elsőfokú bíróság nem terjeszkedett túl. Erre tekintettel nem követte el a fellebbezésben hivatkozott eljárási szabálysértéseket,

ezért nem kellett hatályon kívül helyezni az elsőfokú ítéletet és megismételni az elsőfokú eljárást, így a másodlagos fellebbezési kérelem nem volt alapos.

[19] Nem foghatott helyt az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a kereset elutasítására irányuló elsődleges fellebbezés sem. Az elsőfokú bíróság ugyanis a tényállást a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelése alapján helyesen állapította meg, amelyből jogszerűen következett arra, hogy a kereset alapos, az általa kifejtett indokokat azonban az alábbiak szerint pontosítani kell.

[20] Az alperes maga sem vitatta, hogy 2021. évtől kezdődően nem tett eleget a beszámolók közzétételére és letétbe helyezésére irányuló kötelezettségeinek, e mulasztása alól pedig nem menthette ki magát arra hivatkozással, hogy e feladatok teljesítését Gné B. SZ.-re bízta, aki nem értesítette őt arról, hogy a munkahelyváltása után e munkát már nem végzi el. Ennek oka az, hogy az alperesnek vezetőként ellenőriznie kellett volna, hogy az általa megbízott személy megfelelően ellátja-e a feladatát mind a munkahelyváltása előtt, mind pedig azt követően. Mivel e kötelezettségének nem vitásan nem tett eleget, felróhatóan járt el, ez pedig önmagában is alapot adott a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti bizonyítási szabály alkalmazására. Erre tekintettel nem kellett megvizsgálni, hogy az alperes mindezek mellett megsértette-e a Cstv. 31. § (1) bekezdés a-d) pontjaiban felsorolt kötelezettségeket is, ezért az ítéltábla mellőzte az elsőfokú ítélet indokolásának erre vonatkozó részeit, amely folytán nem kellett elbírálnia az alperes e körben előterjesztett fellebbezési érveit sem.

[21] Mivel a jogvitát a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti bizonyítási szabály alkalmazásával kellett elbírálni, a per során nem a felperesnek kellett bizonyítania azt, hogy mikor következett be a fenyegető fizetésképtelenség, mint ahogy nem neki kellett megjelölnie és bizonyítania azt sem, hogy az alperes mely magatartásával sértette meg a hitelezők érdekeit és hiúsíthatta meg a hitelezői igények kielégítését. Épp ellenkezőleg: az alperesnek kellett kimentenie magát annak igazolásával, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatainak ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette [Cstv. 33/A. § (5) bekezdése]. E bizonyítási kötelezettségeinek azonban nem tett eleget.

[22] Ennek oka az, hogy nem tudta igazolni azt a tényállítást, amely szerint az adós csak a vezetői tisztségének lejártá, azaz 2022. augusztus 16. után került fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetbe. A Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerint ugyanis a fenyegető fizetésképtelenség objektív feltétele az volt, hogy az adós ne legyen képes a tartozását esedékességgel kiegyenlíteni, ez pedig – az elsőfokú ítélettel egyezően – legkésőbb 2022. február 8-án, azaz az adóssal szembeni adóvégrehajtás elrendelésekor már bekövetkezett, hiszen az alperes maga nyilatkozta azt, hogy az adósnak nem volt vagyona, így az ekkorra már lejárt adótartozását nyilvánvalóan nem tudta kiegyenlíteni. E napon fennállt a fenyegető fizetésképtelenség szubjektív feltétele is, az ugyanis a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése alapján nem abban az időpontban következett be, amikor az alperes ténylegesen tudomást szerzett az adós ki nem egyenlíthető tartozásáról, hanem akkor, amikor erről – az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondosság mellett – tudomást szerezhetett volna. Márpedig ha az alperes az adóbevallások benyújtásával, a beszámolók letétbe helyezésével és közzétételével, valamint az adós cégkapujának kezelésével megbízott személy ellenőrzése során úgy járt volna el, ahogy az egy vezetőtől elvárható, a bírságokat kiszabó adóhatósági határozatokról már akkor értesülhetett volna, amikor azokat a felperes megküldte az adós

cégkapujára. Erre tekintettel már az első értesítés kézbesítésekor előre kellett volna látnia, hogy az adós nem lesz képes esedékességkor kiegyenlíteni a kiszabott bírságot. Alap nélkül állította tehát az alperes, hogy a fenyegető fizetéseképtelenség nem az elsőfokú ítéletben foglalt időpontban, azaz 2022. február 8-án, hanem csak a vezetői tisztségének megszűnése után következett be. Ennél korábbi időpontot ugyanakkor az ítéltábla erre irányuló fellebbezés hiányában nem állapíthatott meg.

[23] Mivel a fenyegető fizetéseképtelenség az alperes vezetői tisztségének megszűnése, azaz 2022. augusztus 16. előtt bekövetkezett, az alperes kötelezettsége volt annak igazolása is, hogy ezt követően a hitelezők érdekeit is figyelembe vette a vezetési feladatainak ellátása során. Ennek érdekében a Kúria .../4. számú ítéletének [49] bekezdése és a .../4. számú ítéletének [38] bekezdése szerint be kellett mutatnia és bizonyítania is a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezése után általa meghozott vezetői intézkedéseket és azoknak a hitelezői érdekekre gyakorolt hatását. E kötelezettségének azonban nem tett eleget, mert a 2022. február 8. és 2022. augusztus 16. közötti időszakra vonatkozóan nem igazolt egyetlen konkrét vezetői intézkedést sem, így nem bizonyította, hogy miként vette figyelembe a hitelezői érdekeket.

[24] Bár az elsőfokú ítélet indokolásával ellentétben az alperes – a fellebbezésben hivatkozott tanúvallomások szerint – valóban felvetette a tagoknak az adós jogutód nélküli megszüntetésének lehetőségét, a tagság e körben tanúsított érdektelensége nem mentesítette őt a vezetői kötelezettségeinek teljesítése alól, mint ahogy az sem, hogy az adósra nem vitásan nem volt és egy közgyűlés megtartása esetén sem lett volna vagyona. A vezetői feladatokat ugyanis abban az esetben is el kell látni, ha a tagság érdektelen vagy ha az adósra nincs vagyona, mert a vezető ilyenkor sem hanyagolhatja el a kötelezettségeit. Erre tekintettel az alperes nem mentesülhetett a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelőssége alól a tagság érdektelenségére és az adós vagyontalanságára hivatkozással sem. Ennek oka az, hogy a felperes e jogszabályi rendelkezés második fordulatára alapította a keresetét, azaz azt állította, hogy az alperes nem az aktív adósi vagyon csökkentésével, hanem más módon hiúsíthatja meg a hitelezői igények teljes kielégítését, amelynek tipikus esete az adósi tartozások indokolatlan felhalmozása (Kúria .../12. számú precedensképes határozatának [47] bekezdése). Jelen esetben pedig épp ezt történt. Az alperes ugyanis a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezése után sem ellenőrizte az adóbevallások benyújtását, valamint az éves beszámolók közzétételét és letétbe helyezését, amely miatt e kötelezettségek teljesítése elmaradt, ezért a felperes további bírságokat szabott ki az adósra, így annak tartozásai – az alperes kötelezettségszegéseivel okozati összefüggésben – indokolatlanul felhalmozódtak. Erre tekintettel az alperes nem mentesülhetett a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelőssége alól arra hivatkozással, hogy figyelembe vette a hitelezők érdekeit, mint ahogy alap nélkül állította azt is, hogy a vezetői kötelezettségeinek megszegése és a hitelezői igények kielégítésének megghiúsítása között nincs okozati kapcsolat, mert ha a hitelezők érdekeit figyelembe véve eleget tett volna a vezetői feladatainak, akkor a felperesnek a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezése után nem keletkezett volna az adóssal szemben további bírságból eredő követelése.

[25] Mivel az alperes a fellebbezésében csak a felelősségének fennállását vitatta, annak összecszerű terjedelmét nem, a fellebbezési korlátokhoz kötött ítéltábla ez utóbbi körben az elsőfokú ítéletet nem bírálhatta felül. Ehelyett azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezésben megjelölt jogszabályok megsértése nélkül adott helyt a keresetnek,

ezért a fellebbezett határozatot a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – az indokolás pontosítása mellett – helybenhagyta.

[26] Az alperes a másodfokú eljárásban is pervesztes lett, ezért maga viseli az általa felszámított másodfokú perköltséget [Pp. 83. § (5) bekezdése], valamint köteles megfizetni a felperes által felszámított jogi képviselői munkadíjból álló másodfokú perköltséget [Pp. 83. § (1) bekezdése]. Ez utóbbit az ítéltábla a 17/2024. (XII.09.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése és a 2025. évi LXIX. törvény 67. § (3) bekezdése alapján – öt munkaóra és 7000 Ft/óra munkadíj alkalmazásával – 35 000 Ft-ban határozta meg, amelyre nem számított fel általános forgalmi adót, mert a felperest a jogtanácsosa képviselte.

Debrecen, 2026. március 4.

Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró